

АТОМНИК АУКРАЇНИ

№41-42 (1036-1037) 22 жовтня 2020 року

Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ

ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

НА ЗАХИСТ ЗАКОННИХ ПРАВ ТА ІНТЕРЕСІВ СПІЛЧАН

Декілька рецептів на успішну профспілку

Візитний семінар для представників установ природно-заповідного фонду, що перебувають у сфері впливу Атомпрофспілки, переносився з причини коронавірусних обмежень, але відбувся одразу з послабленням карантину 7-10 жовтня у НПП «Гуцульщина» (м. Косів Івано-Франківської області). Участь у навчанні взяли майже 30 осіб. На семінарі розглядали питання нормативно-правового регулювання фінансової роботи у профспілкових організаціях, податкове законодавство, принципи формування профспілкового бюджету тощо. Другий навчальний блок було присвячено теорії і практиці конфліктів, кризовим ситуаціям у колективах, розбиралися конкретні приклади.

Було також порушено питання необхідності змін до нової редакції Галузевої угоди з

Міндовкілля, пролонгації її дії на наступний період. Учасниками семінару було прийнято

відповідне спільне Звернення до Міністерства захисту довкілля та природних ресурсів України.

Заступник Голови Атомпрофспілки Павло Прудніков розповів про свою зустріч із заступником міністра Олександром Краснолуцьким: «У Міндовкілля мене часто запитують, чому саме профспілка атомників опікується проблемами організації природоохоронної сфери? Відповідаю, що нічого дивного. З деякими установами у нас давні стосунки, ще з 90-х років минулого століття. До того ж, свого часу, атомники та природоохоронники були «під одним дахом» — підпорядковані одній установі. А головне, профспілкові організації самі вирішують, з ким їм об'єднуватися. До Атомпрофспілки нині входять 16 установ природно-заповідного фонду. Ми цим пишаємося, це наш, працівників атомної енергетики та промисловості, внесок у зелену Україну, екологічно чисту державу».

(Продовження на 2-й стор.)

Рішення трудового спору — на користь медиків вараської медсанчастини

«Ми провели трудовий арбітраж. 31 серпня загальні збори трудового колективу уповноважили профком і голову профкому виступати від імені найманих працівників, усі подальші свої дії ми також узгоджували з трудовим колективом. Трудовий спір було зареєстровано 9 вересня, а 25 вересня 2020 року трудовий арбітраж прийняв позитивне щодо нас рішення, тобто на користь найманих працівників, — розповідає голова профкому ППО Державного закладу «СМСЧ №3 МОЗ України» Віталій Тараканець.

Ми спрацювали, як потрібно. Це була дуже клопітка робота, тим паче що такого досвіду у нашої «первинки» не було. Допомогу профкому надавала Атомпрофспілка, особливо профспілкові юристи Ігор Чулюк та Ігор Охрименко. Наша вимога була: погасити заборгованість із зарплати за три місяці: липень, серпень, вересень — до 15 жовтня. У разі невилплати ми планували наступну акцію, згідно з алгоритмом профспілкових протестних дій, це мала бути крайня межа — страйк. Але у нас вийшло: у рішенні трудового арбітражу, а воно є обов'язковим до виконання, чітко прописано: «негайно виплатити працівникам заробітну плату».

6 жовтня відбулося засідання сесії міської ради. Рішення таке: «Медичні працівники Державного закладу «СМСЧ №3 Міністерства охорони здоров'я України» отримують заборговану державою заробітну плату з бюджету міста Вараш».

Із виділених СМСЧ коштів (8 млн 880 тис. грн) майже 6,5 млн грн буде спрямовано на заробітну плату медичним працівникам за липень-вересень 2020 року. Окрім того, з державного бюджету виділено кошти на доплати лікарям — 5,4 млн грн. Згідно з постановою Кабінету Міністрів №610 («Установити з 1 вересня до 31 грудня 2020 року доплати до заробітної плати...» з фонду боротьби з нагальною респіраторною хворобою COVID-19).

«Сьогодні медичні працівники кожної лікарні України стикаються з коронавірусом, — продовжує Віталій Олександрович. — У нас майже двадцять осіб з медичного персоналу мають підтверджений діагноз. Згідно з постановою лікарям має бути виплачено до заробітної плати 75 відсотків, середньому медичному персоналу — 50 відсотків і молодшому персоналу — 25 відсотків. Ці доплати профспілка також візьме під контроль. Ми не «нариваємось», як дехто вважає, на конфлікт, діємо згідно із законодавством, за яким маємо захищати працівників. Люди за три місяці зневірившись, вони напружені, втомлені, щодня у всіх запитаннях — про зарплату. Якщо погасять зарплатну заборгованість, ми свої дії припиняємо. А далі — побачимо. Наступний пункт рішення трудового арбітражу такий: «забезпечити подальше фінансування закладу». Це вимога передусім до керівника закладу. Але через те, що начальник Державного закладу «СМСЧ №3 МОЗ України» Коцюбинський О.В. тимчасово усунув від своїх обов'язків з огляду на реорганізацію, зарплата за жовтень під питанням. Проблема в тому, що підприємство перебуває у перехідному періоді. Працює реорганізаційна комісія. Усе залежить від перебігу процесу перетворення закладу — з державного на комунальний. Керує сьогодні СМСЧ, підписує усі документи та несе відповідальність за процес реорганізації голова комісії Тетяна Латишенко (заступник начальника з медичної частини). 2 листопада має бути створено нове підприємство, але поки що «пробуксовуємо». Сподіваємося спільно з Атомпрофспілкою вирішити проблеми, щоб впоратися вчасно».

Чорнобильська зона потребує додаткового фінансування

Атомпрофспілка звернулася до Прем'єр-міністра України Дениса Шмигала та до Міністра захисту довкілля та природних ресурсів Романа Абрамовського з Листом, в якому доводить до відома, що на підприємстві зони відчуження склалися надзвичайно критична ситуація з фінансуванням поточних видатків, зокрема, із заробітної плати, електроенергії, а також відшкодуванням Пенсійному фонду України витрат на виплату і доставку пільгових пенсій.

Дефіцит коштів за бюджетною програмою КПКВК 2708120 «Підтримка у безпечному стані енергоблоків та об'єкта «Укриття» та заходи щодо підготовки до зняття з експлуатації Чорнобильської АЕС становить 60 млн грн, а за КПКВК 2708110 «Підтримка екологічно безпечного стану у зонах відчуження і безумовного (обов'язкового) відселення» — 20 млн гривень.

Щоб уникнути блокування діяльності підприємств шляхом арешту рахунків, понесення додаткових витрат на виконавчий збір, неви-

плати заробітної плати, ДАЗВ разом з Міндовкілля було розроблено проект розпорядження Уряду щодо виділення додаткового фінансування у розмірі 80 млн грн за рахунок залишку коштів Державного фонду охорони навколишнього природного середовища, що утворився станом на 01.01.2020 року. Зазначений проект акта погоджено з Мінекономіки без зауважень, водночас Мінфіном висловлено низку зауважень, і проект акта наразі не погоджено.

Атомпрофспілка звертає увагу на те, що протягом 2015–2019 років Урядом неодноразово приймалися рішення щодо виділення додаткового фінансування за рахунок залишку коштів Державного фонду охорони навколишнього природного середовища для вирішення проблем підприємств зони відчуження.

Атомпрофспілка звернулася до Дениса Шмигала з проханням доручити Міністерству фінансів України терміново вишукати джерело для виділення додаткових коштів підприємствам зони відчуження у розмірі 80 млн грн.

ЗАХИСТИМО ТИХ, ХТО ЗАХИЩАЄ НАС!

ДЛЯ НИХ УКРАЇНА — ПОНАД УСЕ!

Скромненько так на найвищому провладному рівні відзначили День захисника України. Поклали квіти, роздали нагороди, поїли щось там у пластикових тарілках у колі військових, сказали чергові слова подяки. Це принаймні з того, що нам оприлюднили. Та справжні ветерани російсько-української війни, волонтери та патріоти у багатьох містах країни, у тому числі й у столиці, вишикувались у колони, крокували вулицями, відчуваючи підтримку вдячних українців.

Як уже повідомлялося на медійних ресурсах Атомпрофспілки України у соціальних мережах, напередодні великих свят — Покрови Пресвятої Богородиці, Дня Українського козацтва, Дня створення УПА та Дня захисника України, волонтери Атомпрофспілки разом із волонтерською групою «Східний фронт» поїхали до Воїнів у зону проведення Операції Об'єднаних Сил, щоб привітати тих, хто тримає мирне небо над нами, бо-

ронить Україну від російського окупанта.

Ще напередодні поїздки були розставлені пріоритети, тому закупляли найнеобхідніше — кабель, що згорів на позиціях під час пожеж, півки, мішки, везли маскувальні сітки, інші першочергові речі. А ще продукти харчування, різноманітні смаколики...

Та місяць волонтерів полягала ще й у тому, щоб напередодні свята нагородити Захисників Вітчизни знаком народної пошани «Червона

калина». Її вручав за мужність, патріотизм та націоналізм керівник громадської організації «Ветеранський рух «Ми українці», учасник бойових дій на сході країни, нині капітан поліції Іван Татауров. Він був і керівником групи волонтерів, які відвідали позиції Королівської бригади у Зайцевому, а наступного дня попрямували на Писки...

Зважаючи на те, що серед волонтерів був і сімейний співочий дует «Гармонія» із Павлограда, для бійців лунали українські пісні, невеличкий концерт було організовано і для місцевих мешканців, які на привітання «Слава Україні!» дружно відповідали «Героям слава!»

Про наших героїв уже складають пісні, знімають кінофільми, пам'ятники за-

гиблим — по всій Україні. Не забуваймо дякувати їм не лише у свята, а й щодня. Пам'ятаймо, що в Україні йде війна і ніякі «режими тиші» їй не зупинять. Бо ворог рие окопи по той бік лінії розмежування, розвідники доповідають, яке озброєння везуть «брати» на ними ж оку-

повану нашу територію, як замінують степи Донбасу. Волонтер, учасник бойових дій на сході України з позивним Дід, який пройшов сепаратський полон і втік із катівні Донецької «ізбушки», на моє запитання, коли закінчиться ця війна (я ставила його всім, з ким спілку-

валася під час волонтерської поїздки на схід, але відповіді не отримала), сказав, що ще у 2014 році відповів на нього таким же волонтером: ця війна триватиме від 10 до 20 років. Тоді його назвали старим, який з'їхав з глузду. Іде сьомий рік війни... (Закінчення на 3-й стор.)

У сфері впливу Атомпрофспілки перебувають підприємства Міненерго України, Мінприроди, Мінохорони здоров'я України тощо

<http://www.atomprofspilka.info>

НА ДУМКУ ФАХІВЦЯ

Хмельницьку АЕС доцільніше добудувати

У вересні в рамках робочої поїздки до Хмельницької області Президент України Володимир Зеленський відвідав Хмельницьку АЕС, де висловив упевненість у подальшому розвитку атомної енергетики, у можливості запуску 3-го та 4-го енергоблоків ХАЕС. Акціонерне товариство «Київський науково-дослідний та проектно-конструкторський інститут «Енергопроект» (АТ КІЕП) є головною проектною організацією з будови енергоблоків №3 та №4 ХАЕС. До генерального проектувальника ХАЕС і логічно звертатися за інформацією про можливість будови блоків ХАЕС. Заступник головного інженера з радіаційної та ядерної безпеки АТ КІЕП Юрій Сапожников у відеопрограмі #ЯдерніРозмови доводить, що добудувати Хмельницьку атомну станцію — доцільніше й надійніше, ніж розпочинати нове ядерне будівництво.

Ключовий пріоритет діяльності інституту

Наш інститут з самого початку, з моменту вибору майданчика для будови у 1979-му, потім — побудови 1-го енергоблока у 1987-му, а у 2004-му — 2-го енергоблока, увесь цей час був генеральним проектувальником майданчика ХАЕС. Звичайно, ми накопичили величезний обсяг інформації щодо ХАЕС, який дає нам змогу підходити зважено до питання можливості будови енергоблоків ХАЕС-3, ХАЕС-4, і ми впевнені, що це необхідно. І наразі це є ключовим пріоритетом діяльності нашого інституту.

Україна має значний досвід в експлуатації ядерної енергетики. На сьогодні в Україні працюють два енергоблоки ВВЕР-440 і 13 енергоблоків ВВЕР-1000. Коли ми кажемо про ХАЕС-3, ХАЕС-4, ми говоримо про енергоблоки ВВЕР-1000, безпечні енергоблоки. З удосконаленнями, з модернізаціями, вони дадуть змогу розглядати ці енергоблоки як такі, що відповідають усім сучасним критеріям безпеки. Критеріям, зазначеним у рекомендаціях МАГАТЕ, а також і в наших нормативних документах. Частково ми враховуємо і вимоги Західноєвропейської асоціації ядерних регуляторів (WENRA).

Питання з безпеки на 40 сторінок тексту

Хочу нагадати, що під час проходження слухань щодо транскордонного перенесення (парламентського слухання «Транскордонне співробітництво як чинник євроінтеграційних процесів України»). — **Ред.** ми мали багато дискусій з міжнародними науковцями, наприклад, з Австрії, які дуже присікли до нас, ставлять до питань, пов'язаних з атомною енергетикою. Відомо, що Австрія не є ядерною країною, але там знаходиться штаб-квартира МАГАТЕ, центрального органу, який від ООН контролює усі процеси в ядерній енергетиці в усьому світі. Тож австрійські науковці нам ставили надзвичайно багато запитань — загалом майже 40 сторінок тексту. Але ми успішно пройшли слухання, доповідали щодо численних критеріїв безпеки, що встановлені в нас у нормативних документах. І про те, які заходи з безпеки ми плануємо встановити, аби запобігти можливим випадкам проектних аварій і тяжких аварій.

Реалізація проекту — не просто побудова енергоблока

Хоча проектування енергоблоків ХАЕС розпочиналося доволі давно, 1979 року, вимоги загалом до ядерної безпеки не змінилися. На серійних, діючих енергоблоках ВВЕР-1000, реалізуються модернізації, адже проект — це не просто побудова і — забув. Протягом усього циклу експлуатації на енергоблоці відбуваються необхідні

модернізації, враховуються усі необхідні зміни у чинному законодавстві щодо ядерної та радіаційної безпеки.

Тому проект ХАЕС-3, ХАЕС-4, який ми зараз пропонуємо, має просто враховувати усі ті зміни, що були внесені до діючих ВВЕР-1000. Усе інше є. Майданчик був з самого початку передбачений для чотирьох енергоблоків, так само як і система водоохолодження, вона планувалася саме для чотирьох енергоблоків. Уся інфраструктура будувалася для чотирьох енергоблоків, усі загальні об'єкти побудовані і перебувають у робочому стані.

Будівельна готовність ХАЕС-3 — 75%, ХАЕС-4 — 28%

Це один із ключових моментів, які ми враховували під час розробки техніко-економічного обґрунтування будови енергоблоків ХАЕС, — будівельна готовність. Це перший етап, власне, в будь-якому проектуванні об'єктів підвищеної складності, до яких належать ядерні енергоблоки. На сьогодні третій енергоблок має дуже високий ступінь будівельної готовності — 75%. Якщо говорити про 4-й енергоблок, його готовність — 28%. Наші опоненти закидали нам, що ми під час розробки ТЕО і під час обґрунтування впливу на довкілля використовували матеріали обстежень цих конструкцій, виконані 2005 року. Ми їх задовольнили, у тому сенсі, що ми зараз маємо чинний договір, у рамках якого проводиться повторні обстеження конструкцій 3-го та 4-го енергоблоків ХАЕС. Обстеження мають бути завершені найближчим часом. Це буде ключовий етап, який дасть змогу перейти до наступних дій і рішень.

Нам також часто закидали, як можна використовувати конструкції, яким уже так багато років. Я впевнений, їхній скепсис буде розвіяний за результатами нашого обстеження. Цю роботу ми виконуємо спільно з Державним науково-дослідним інститутом будівельних конструкцій (ДП НДІБК). Заклад є сертифікованою й авторизованою українською експертною організацією у галузі будівельних конструкцій, і їхнім питанням честі є зробити цю роботу якісно.

З нуля чи які вже є?

Також питають: краще збудувати енергоблок з нуля, чи використати конструкції, що вже є. А ніхто й не каже, що погано будувати з нуля. Наразі в Україні розробляється кадастр майданчиків для можливого атомного будівництва, територій, на яких можна розміщувати атомні енергоблоки. І в нас такі місця є. Проте, якщо йдеться про ХАЕС-3 і ХАЕС-4, якщо говорити в контексті того, що це будова, то ми вважаємо, що доцільно на цьому майданчику виконати саме будову і саме такого типу реакторних установок.

До речі, багато європейських країн мали аналогічний досвід, також США, коли ядерне будівництво з різних причин було призупинено, а потім було продовжено як будова. На ХАЕС досить багато бетонних конструкцій, обладнання, яке було встановлене свого часу і законсервоване. Доопрацювання проекту ХАЕС-3 і ХАЕС-4 полягає у внесенні до проекту спеціальних систем, що запобігають тяжким аваріям (пошкодження палива, вихід його за межі енергетичної оболонки). Щодо цього є різні школи, які йшли різними шляхами до досягнення безпеки. Наприклад, у російських ВВЕР-1200 є уловлювачі розплаву, щоб під час пошкодження корпусу реактора увесь цей розчин із розплавленими збірками був уловлений, локалізований в одному місці, відведено від нього теплоту і при цьому залишилася цілою бетонна основа гермооб'єму реактора. Тобто вихід радіоактивних речовин не відбувся.

Є другий напрям. Корпус реактора досить масивний і тривкий. Якщо його охолоджувати ззовні, не зсередини, можна також запобігти виходу радіоактивних речовин і не треба буде встановлювати жодних додаткових уловлювачів. Тобто подається вода у шахту реактора і за рахунок того, що вода має досить високий коефіцієнт теплообміну, ми відводимо теплоту від корпусу реактора, яка передається від розплаву усередині, відводимо цю теплоту у герметичний об'єм. Пошкодження корпусу реактора не відбувається. Саме такий метод запропонований нами для двох енергоблоків ХАЕС.

І це, мабуть, було ключовим для всієї міжнародної спільноти, чому вони вважають, що проекти ХАЕС-3, ХАЕС-4 можна добудувати. Це квінтесенція усього нашого доопрацювання: зберегти увесь розплав, усю активність, яка вийде з палива, активність, яка утворюється під час розплавлення активної зони, зберегти її в герметичному об'ємі. Для проектів ВВЕР-1000 таких систем ще не було зроблено, але дослідження ведуться, до того ж дуже довго ведуться в Чехії. І вже є успішні експериментальні обґрунтування, натурні випробування, які показують, що таку систему може бути імплементовано. На ХАЕС нам її легко імплементувати, бо ми маємо недобудовані енергоблоки. На діючих енергоблоках це зробити важче.

Добудувати ХАЕС можна за п'ять років

Це за нашими очікуваннями. Але чим довше ми будемо з цим затягувати, тим довше будемо потім добудувати. Чому? Тому що ми втрачаємо як будівельно-монтажні кадри, так і проектні кадри. Ви розумієте, якщо в країні немає масштабних будівництв, працівники не беруть в них участь, звичайно, їхній професійний потенціал падає. Це загальна біда багатьох розвинених країн, які давно вже нічого не будують. На сьогодні і світі в цьому напрямі є два основних, скажімо так, хедлайнери: Росія і Китай. Ще недавно й у них було не так, і вони мали проблеми. Сьогодні у них це повільно на потік — відпрацьовані технології.

Записала Лілія СОКОЛОВА

НА ЗАХИСТ ЗАКОННИХ ПРАВ ТА ІНТЕРЕСІВ СПІЛЧАН

Декілька рецептів на успішну профспілку

(Продовження)

Початок на 1-й стор.

У рамках семінару його учасники під час екскурсії мали можливість ознайомитися з колоритною Косівщиною та з роботою Національного природного парку «Гуцульщина».

Враження від семінару в усіх залишилися чудові, учасники відзначали високий організаційний рівень проведення заходу, а також усі одностайно були задоволені викладацькою майстерністю модераторів семінару — Володимира Ковальчука та Віталія Копиша. Майже 15 років вони працюють у навчально-методичному центрі профспілок у Чернівці, їх запрошують як викладачів, тренерів, модераторів на різні заходи Атомпрофспілки протягом п'яти років.

Віталій Копиш та Володимир Ковальчук в інтерв'ю «Атомнику України» поділилися своїм враженням від семінару і розповіли про секрети успішності у профспілковому русі.

Чим особливий цей семінар?

Віталій Копиш: У сьогоднішніх учасників є особлива душевність, людяність, можливо, тому, що працюють на природі.

Володимир Ковальчук: Особливий кожен семінар, бо завжди присутній унікальний склад учасників, унікальна команда.

Які навчання ефективніші — у методичному центрі чи на виїзді?

Віталій: На виїзних семінарах ми стаємо учасниками групи, разом проводимо час. Виїзні заходи надовго залишаються в пам'яті. До їх підготовки підходять ще з більшою відповідальністю, бо ти не у своєму середовищі — не в навчальному центрі, де усе під рукою. Це деякою мірою стрес. З іншого боку, людям

вкрай важливо, щоб навчання проходило не там, де вони живуть. Щоб не відволікатися на домашні справи чи робочі питання. На виїзді вони спокійно можуть зосередитися на навчаннях.

Володимир: Усуди своя специфіка, це як грати у футбол на своєму або на незнайомому полі. Дуже важливо, вважаю, організувати комфортну локацію. На навчаннях вкрай необхідно об'єднувати учасників у групи, розворушити їх на спілкування. Але ми не перший рік цим займаємося, є свої напрацювання, і на групу з 20 і на з 200 осіб, навіть 400.

Які успішні форми навчання для профспілковців?

Володимир: Педагогіка, наука навчання дітей, відзначається від андрології, науки навчання дорослих. З дорослими профспілковцями я не можу вдавати найрозумнішого: слухайте всі мене. Для початку я обов'язково повинен стати частиною команди. На дві години, на два дні, буває, семінар триває тиждень. З людьми потрібно подружитися, і не тільки на навчання, а й на екскурсіях. Важливий особистий контакт, налагодження спілкування, тоді більше шансів, що навчання досягне мети. Мені хотілося б, аби завжди був ексспромт, але він має бути підготовлений, тому обов'язково й напрацьовані техніки. Коли заходиш до зали й уперше бачиш людей, це одразу виклик: як почати розмову. Одна з працюючих технік: починаєти зі знайомства. Я і мої колеги завжди просимо для початку розповісти якусь історію про себе. Заохочення до дискусії з перших секунд — важливий елемент залучення в роботу.

Лілія СОКОЛОВА (Закінчення буде)

АТОМНІ НОВИНИ

На ХАЕС працювали представники компанії Westinghouse

Првідні інженери компанії Westinghouse Electric Sweden AB та ТОВ «Енергобезпека Груп» прибули на Хмельницьку АЕС для виконання попередньої оцінки можливості розміщення додаткових систем безпеки, що мають бути передбачені у проекті будови ХАЕС-3, 4.

Під час переговорів, які відбулися у вересні в Києві за участю очільника «Енергоатома» Петра Котіна і головного виконавчого директора Westinghouse Патріка Фрагмана, було окреслено плани

щодо поглиблення співробітництва в майбутньому та, з огляду на досвід та використання новітніх технологій, підтверджено готовність участі цієї компанії у проекті будови енергоблоків №3 та №4

ХАЕС. Westinghouse готова долучитися не лише до забезпечення ядерним паливом третього та четвертого енергоблоків ХАЕС (ядерне паливо Westinghouse експлуатується на 6 із 15 енергоблоків АЕС України), а й до постачання обладнання для автоматизованої системи управління.

Як відомо, компанія Westinghouse є розробником та виробником новітніх систем безпеки АЕС, у тому числі спроектованих після аварії на АЕС «Фукусіма». «Енергоатом» уже експлуатує системи скидання тиску з-під гермооболонки на Южно-Українській АЕС та реакторно водно на Запорізькій АЕС.

Довідково: «Енергоблок №3 ХАЕС почали будувати у вересні 1985 року, №4 — у червні 1986-го. Обидва блоки запроектовані на поточну потужність 1000 МВт, з реакторною установкою ВВЕР-1000/В-320. Але, попри їх-

ню будівельну готовність 75% для №3 (змонтовано близько 85 одиниць устаткування) та 28% для №4, 1990 року проект був призупинений через «постчорнобильський» мораторій на будівництво нових АЕС.

Для України питання будови енергоблоків №3 та №4 Хмельницької АЕС є стратегічно важливим, адже воно сприятиме її енергетичній безпеці, доступності тарифу для споживачів, стійкості енергосистеми та створенню тисяч робочих місць, що покращить соціально-економічний розвиток регіону розташування ХАЕС. Будова цих енергоблоків наблизить Україну до стратегічної синхронізації вітчизняної енергосистеми з енергосистемою ЄС та її інтеграції у Європейську енергетичну мережу через створення на майданчику Хмельницької АЕС джерела резервного електропостачання, під'єднаного до європейської мережі ENTSO-E.

Перший електромобіль

Транспортний цех Хмельницької АЕС поповнився першим легковим електромобілем «Hyundai IONIQ Electric». Його було передано ДП НАЕК «Енергоатом».

Начальник транспортного цеху Олександр Сахнюк каже, що подолання відстані у сто кілометрів на «Hyundai IONIQ Electric» обходиться дешевше приблизно у вісім разів, ніж на бензинових аналогах. Економія суттєва. Ми плануємо одержати ще два подібних електромобілі».

Протягом чотирьох останніх років станційні автотранспортники одержали більше півсотні одиниць нової техніки. Лише від початку минулого року автопарк поповнився 14 пасажирськими та вантажними автомобілями. Під час ремонтної кампанії на Хмельницькій АЕС для транспортування вантажів застосовується автомобільний гідроділімач та самостійний кран «SANY» вантажопідйомністю 55 тонн. Він надійний в експлуатації. Автотранспортники сподіваються, що інвестиційний проект, який ініціювала Енергокомпанія, буде реалізовуватися й надалі. Таким чином і Хмельницька АЕС долучилася до новітніх тенденцій пропаганди зменшення забруднення довкілля.

Профспілки відповідно до Конституції України є єдиними організаціями, яким делеговано право на захист прав та інтересів трудящих!

ЗАХИСТИМО ТИХ, ХТО ЗАХИЩАЄ НАС!

ДЛЯ НИХ УКРАЇНА — ПОНАД УСЕ!

(Закінчення.)

Початок на 1-й стор.

Дедалі більше тих, хто «стомився» від війни, сидять вдома на дивані, «експертів», які знають, що і як робити, розмірковують про це з екранів телевізорів. Де ті волонтери, які врятували голе, босе і голодне військо у 2014 році?

«Волонтерські екіпажі, які їздять зараз на фронт з усієї України, які реально допомагають з перших днів

агресії ворога, легко полічити на пальцях рук, — розповідає Іван Татауров. — Атомпрофспілка — це справді наші побратими. Ті люди, які не втомилася допомагати захисникам, не здалися і не зневірилися. Війна, на жаль, затяглася і багато хто зійшов з цього марафону благодійності. Але ми мусимо продовжувати цю нашу велику місію, допомагати воїнам і нагадувати українцям, від Києва до Покровська, що йде війна».

З волонтерською групою «Східний фронт» до бійців на передову з гуманітарним вантажем зі Львова вирушив Леонід Прокопчук. Він представник ветеранської спільноти по Львівському регіону. Волонтер, який допомагає у створенні батальйону «Айдар». «Гідна людина, справжній українець і християнин, воїн по духу», — каже про нього Іван Татауров. У Леоніда син уже другий рік служить у 24-й бригаді, який батько передав свій автомобіль.

Представник ветеранської спільноти по Києву Сергій Новіков також волонтер. А ще він редактор журналу «Корупціонер в Україні». Громадський активіст, правозахисник, який обстоює ветеранські свободи, бореться за корумпованою системою в правоохоронних та судових органах.

Серед сформованого Іваном Татауровим екіпажу і киянин Віктор Копилець — режисер, автор документально-публіцистичних відеофільмів, у тому числі й про героїв російсько-української війни. Віктор багато років працював на телебаченні, нині допомагає волонтерам акумулювати побачення у відеороликах.

Ну і, звичайно ж, волонтери Атомпрофспілки. Вони уже вдруге з цією командою вирушили на схід.

«Атомник України» з 2014 року, від початку війни, розповідає своїм читачам про героїв, які виборюють перемогу, ми безпосередньо спілкуємося з ними у різних населених пунктах Донеччини. Нині ж побували у Зайцевому та Пісках.

І ЗУСТРІНЕШ СВОГО ГЕНЕРАЛА...

Наталія з Мостиська, що на Львівщині. Потрапила під скорочення на роботі у 2018 році. Вирішила піти служити в армію за контрактом, бо на той час сама виховувала двох дітей (нині син служить у Нацгвардії, а дочка навчається у юридичному технікумі). Після навчання у Старичах, склавши присягу на вірність Україні, потрапила до 24-ї бригади. Коли від'їжджала на фронт, подруга з Білої Церкви, теж контрактниця, побажала їй зустріти свого генерала.

І вона зустріла його, у Красногорівці, командира підрозділу, старшого солдата Івана з позивним Генерал. Коли волонтери повертають у Зайцеве, то так і кажуть — їдемо до Генерала.

Сам Іван родом із молдовського міста Бельці, каже, що актор Михайл Волонтер не просто його земляк, сусідом був... Воює Генерал з окупантами Донецької землі з 2015 року. Вже п'ята ротация в нього. Пройшов Кримське, Попасну, Жованку, Красногорівку, тепер у Зайцевому.

Вони вже рік як одружені з Наталією. На двох у них четверо дітей і стільки само онуків. Перезнайомили усіх межи собою. Іван возив Наталію до своєї мами, гарно її там зустріли.

Звичайно ж, він має «запасний аеродром» у рідній Молдові, але Україна йому не чужа, бо живе на Волині з 1991 року. І діти його тут повиростали. «Мені є кого захищати», — каже Генерал.

ВИЙТИ ІЗ ЗОНИ КОМФОРТУ

Марія Кметь зі Львова. Їй 21 рік. Контракт підписала на три роки. Із січня служить у підрозділі у Генерала. Закінчила медичне училище, але завжди хотіла бути військовою. «Відслужу і піду вчитися далі, на офіцера», — каже дівчина.

Чи страшно їй на передовій? «За себе — ні, — відповідає, — більше за хлопців хвилююся, особливо, коли в наряді ходять. Ще переживаю, чи тепло одягнені, чи все у них там нормально?»

Марія розмірковує про життєрепетні речі, ділиться своїми спостереженнями тут, на фронті, порівнює його з мирним життям. «Знаєте, ставлення у людей до війни дуже змінилося. І це від влади багато в чому залежить. Коли якийсь керівництво сюди приїжджає, усе має бути показним — маски одягнуті, колеса помиті, пожежа погашена...

У кожного з нас є родичі або ж знайомі, які утворили такі собі диванні війська і розмірковують перед телевізором, як правильно все має бути, як треба воювати. А ти вийди з тієї зони комфорту, зроби щось корисне.

Війна має закінчитися так, щоб повернути нам наше. А тих, хто розпочав цю війну, нехай «брати» забирають собі, особливо тих навчених бабок, які кричали і

ці добровольчої ASAP. Коли велися інтенсивні бойові дії, у нас було більше таких позицій, основна — у Зайцевому, з неї все й почалося. У 2016-му виникла позиція ASAP-Небо-Піски. Нині ми тут усі на контракті. Техніка надійна, від благодійного фонду, за що їм дуже вдячні, бо без неї вивозити поранених — нереально. Я казала керівництву, що на «Богданах» нехай своїх родичів возять. Машини наші — не дешеві й утримуємо ми їх своїм коштом. А це не лише волонтерська допомога, а й наші зарплати — моя та сімох водіїв і механіків.

У 2014-2015 роках під час активних бойових дій усе було чітко і зрозуміло, хто чим займається. Нині армія «відкотилася» до паперової, адміністративної робо-

Другу Талібу та Другу Ліснику із «Правого сектору» відзнаку «Червона калина» вручає Іван ТАТАУРОВ

Про Анатолія ТОКАРЄВА — розповідь ще попереду. І про його музей російсько-української війни, який відкрито у Павлограді минулого року. Прапор Атомпрофспілки тут — на чільному місці

Наталія та її Генерал (праворуч). Підрозділ отримав допомогу від волонтерів

чайно, не так, як у перші роки війни, коли ми не могли підвести голову по 24 години на добу. Зараз інтенсивність обстрілів зменшилася. Але з того боку постійно окопуються. З Пісок до Донецького аеропорту йде «дорога смерті», — каже парамедик.

Ми говорили з Анною і про «заробітчанин» на війні. Особливо нині приходиться багато таких, бо через коронавірусний карантин закрилися євразійські країни. Деякі з тих, хто підписує контракт,

уже через тиждень подають документи на отримання статусу учасника бойових дій. Сама ж парамедик отримала цей статус лише через рік після підписання контракту у 2019 році, хоча воює з 2014-го. Не вистачало часу на їх оформлення.

«Доки я тут начмед, «заробітчанин» у моєму підрозділі не буде. Для злагодженої роботи потрібні мотивовані люди».

Людмила ГАП'ЮК
Фото автора та Сергія КОВАЛЯ

Хазяйка Пісків Анна КОЖАРА

Марійка КМЕТЬ

Роман ПОЛІЧУК — волонтер-парамедик ASAP, упродовж п'яти років надає допомогу бійцям української армії

Сімейний співочий дует «Гармонія» із Павлограда — Людмила ШЕРЕМЕТЬЄВА та заслужений працівник культури Сергій ГАНЖАЛА. Вони підкорюють своїм співом на лише наших захисників, а й європейських шанувальників української пісні. Нещодавно завоювали Гран-прі у Польщі на міжнародному фестивалі

Батько — волонтер, син — боєць. Леонід та Володимир ПРОКОПЧУКИ

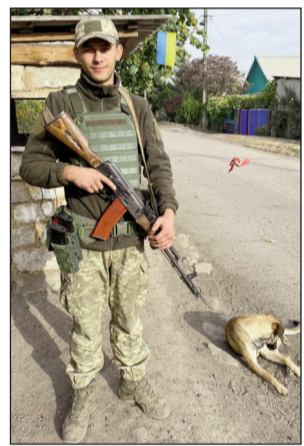
кричать за «руський мір». Я свою бабцю такою не уявляю. Моя б, навпаки, ще б їсти носила хлопцям, які захищають нас. А «местное население» ще й траву у лісосмугах підпалює, щоб потім репетувати, що все це «україні» зробили. Поки той «комунізм» з цих людей не вивітриться, нічого на краще не зміниться».

ПОТРІБНІ МОТИВОВАНІ!

Анна Кожара з Києва. Її називають Хазяйкою Пісок, хоча її офіційний позивний — Небо. Вона тут з 2014 року, а на постійній локації, як медик-волонтер, з 2016-го. За фахом — сестра медична-анестезист вищої категорії. 25 років у професії, з яких 19 — у відділенні інтенсивної терапії, працювала в пологовому будинку, в реабілітації політравми.

Характер у Хазяйки Пісок крутий! Вимоглива, рішуча, серйозна, щедра на міцне слово, якщо з першого разу не доходить.

Анна розповідає: «Я була командиром медичної лока-

Олександр КОВАЛЬ із Рівненської області. Йому лише 20. Прийшов служити за контрактом на три роки. «Батьки відмовляли, але це мій свідомий вибір», — каже хлопець

ти. Повернулося багато «золотопогонного» складу, який на початку війни «рвав кітти» з армії, бо ж тут убивають... Зараз вони повертаються і кожний, хто приходить, тягне за собою якийсь «нововведення». І парамедик показує стоси папок на списання медикаментів, де треба вказати їх назву, кількість, ціни, що постійно змінюються, купу документів на зброю, якісь залікові картки. Усю цю паперову роботу треба поєднувати з основними функціями — наданням медичної допомоги бійцям. «Ні поспати нормально, ні поїсти. Цілими днями «втикаю» в ноутбук. Це нормально у бойовій бригаді займатися таким начальнику медичної служби?» — запитує Анна.

Повної тиші тут немає. Вона хіба що у кабінетах наших керманців, які звітують, що вже не стріляють на фронті. Навіть волонтери були свідками того, як під ранок сепари бабахнули із важкого озброєння. Провокують наших постійно. «Зви-

У зруйнованих «руським міром» Пісках, які нагадують чорнобильську Прип'ять

Існування профспілкового руху в Україні — це ознака рівня цивілізованості держави

АТОМНИЙ СПОРТ

Спартакиада Атомпрофсоюзу:
не всем помешал коронавирус

Свое тепло и гостеприимство подарил нынешний сентябрь участникам традиционной Спартакиады коллективов физкультуры Атомпрофсоюзу. На уютной спортивной базе пансионата «Рута» собрались спортсмены атомной отрасли, чтобы определить сильнейших и разыграть награды в турнирах по мини-футболу, волейболу, в том числе пляжному, стритболу, настольному теннису, шахматам, шашкам и гиревому спорту.

На торжественном открытии со словами приветствия к участникам обратились руководители профсоюзных и спортивных обществ страны. Зачитано письмо от Президента Олимпийского комитета Украины Сергея Бубки, Председателя Федерации профсоюзов Украины Григория Осового. Лучшие спортсмены, тренеры, активисты и ветераны спорта по случаю открытия спартакиады и празднования Дня физической культуры были отмечены почетными наградами: Грамотой Президиума Атомпрофсоюзу, медалью «За спортивные достижения», учрежденной профсоюзным комитетом ГП НАЭК «Энергоатом», Знаком «За спортивные достижения» и др.

По традиции спартакиадные будни берут свое начало с соревнований по гиревому спорту. Гиря, на первый взгляд, простой спортивный снаряд, доступный людям разных возрастов — от совсем юных и до 60–70-летних ветеранов, а главное — по нынешним временам, не требующий больших финансовых затрат. Для занятий не нужно суперсовременных спортивных залов: квартира, рабочий кабинет, лужайка на берегу реки. Правда, для того, чтобы завоевывать кубки и медали, этого маловато. Успех, как и в любом виде спорта, приносит ежедневные изнурительные тренировки, советы опытных наставников, конкуренция соперников и соревнования — они закаляют характер атлетов и волю к победе. Большинство спортсменов еще осознали утренние сны, а у гиревиков в полном разгаре непростая процедура — взвешивание атлетов, от которого часто зависит судьба и спортивных наград, и командных мест. Сигнал лишнего веса, а соревноваться сил уже нет. Нужно строго «завеситься» в соответствующей заявленной тренерами весовой категории: ни грамма больше и ни грамма меньше. Такие суровые правила гиревого спорта.

Проблема у нашего чемпиона — энергодарца С. Чулкова. В интересах команды решил перейти в более легкую категорию, поэтому нужно «согнать» два лишних килограмма. Два дня на голодной диете, бег в тридцатиградусную жару в полной экипировке по берегу моря — и все в норме. У С. Громова из Южноукраинска другая проблема — не хватает два килограмма, чтобы «заявиться» в супертяжелой категории. Помогает щедрый «шведский» стол пансионата «Рута» и минеральная вода. Но вот все позади и спортсмены выходят на помост, где им предстоит разыграть командное первенство и пять комплектов личных наград.

Первыми начинают легковесы — атлеты до 70 кг. В отсутствие прошлогоднего чемпиона и рекордсмена спартакиад — варшанина Н. Левкова, победу празднует учитель физвоспитания из Желтых Вод Сергей Овечкин — 116 подъемов гири. Второй — С. Бастрыка (ЮАЭС) и третий — Н. Курлаков (ЗАЭС). На прошлогодней спартакиаде желтоводец Р. Мищенко был только четвертым в категории до 80 кг, а нынче в Затоке прибавил к свое-

му лучшему результату сразу 63 подъема гири — и в команде ВостГОКа еще один чемпион. Ростислав известный спортсмен-любитель, победитель первого варшавского триатлона (2018 год), участник и организатор многих велопробегов. Серебряная медаль у ветерана — энергодарца Ю. Рожкова и бронза — у южноукраинца Ю. Романчука.

Соревнований в двух следующих категориях с нетерпением ждали все собравшиеся. Дело в том, что абсолютный рекорд спартакиад, установленный в прошлом году южноукраинцем Н.Цымбалом (вес 102 кг) равен 252 подъемам гири, за десять минут. А тут сразу два энергодарца — Д. Бандурович и С. Чулков, выступающие в более легких весовых категориях, решают идти на побитие рекорда. Первым на помост выходит Дмитрий (вес 83 кг), зрители его тепло поддерживают и за десять минут, отведенных на выполнение упражнения, атлет показывает результат 255 подъемов. Есть новый рекорд!

Теперь попытка С. Чулкова (вес 99,7 кг). Сергей тщательно готовится к выходу на помост, новый рекордсмен С. Бандурович помогает товарищу готовить гири. Зал заинтригован, каждый подъем снаряда сопровождается возгласами болельщиков. Десятая минута поединка спортсмена со снарядом, атлет отрывает гири от помоста, но зафиксировать его на вытянутой руке не успевает, время истекло — 254 подъема. Вот где сказался коварный сброс веса! Перед выступлением атлетов супертяжелой весовой категории обострилась борьба и в командном первенстве: Энергодар и Желтые Воды разделил всего один балл. Точку в их споре поставил прогрессирующий от соревнования к соревнованию аппаратчик ГП «ВостГОК» Л. Саенко — 205 подъемов! И желтоводская команда первая. В чем причина их успеха? Ребята на протяжении года упорно готовились к соревнованиям. Познакомились с известным украинским тренером Шевченко С.Л. и регулярно выезжают к нему в Кропивницкий на тренировки. Получили от опытного наставника много полезных советов,

а главное — заряд оптимизма. По итогам соревнований призами оркомитета за высокие спортивные результаты и верность спорту были отмечены энергодарцы — Ю. Рожков, Д. Бандурович и С. Чулков.

Спартакиадный турнир по мини-футболу в отсутствие команд Нетешина и Вараша, естественно, немного утратил свою «изюминку» и интригу, но не стал от этого менее интересным и драматичным. Прошлогодние чемпионы спартакиады, футболисты Энергодара, стартовали с двух поражений и после первого дня, практически, утратили шансы на повторение успеха. А вот южноукраинцы начали с двух побед и сделали хороший задел на чемпионство. Второй день подтвердил этот прогноз. Сыграв вничью с Энергодаром и даже проиграв Желтым Водам, футболисты Южноукраинска становятся первыми. Команда ГП «ВостГОК» на втором месте, на третьем — ОП ЗАЭС. Победителем среди команд второй группы стали футболисты ЧООП, на втором месте — ОП «Атомэнергомаш». По итогам турнира лучшим вратарем признан Владимир Савенко (ЗАЭС), а бомбардиром — Алик Андреев (ЮАЭС), он забил четыре мяча.

Неделей ранее, перед спартакиадой наша волейбольная сборная в Коблево, под руководством общественных тренеров — южноукраинца Невертия А.П. и желтоводца Сологуба А.И., в третий раз стала чемпионом профсоюзной спартакиады Украины. На торжественном открытии Спартакиады Атомпрофсоюзу его Председатель Матов В.А. тепло поблагодарил и отменил наградами старейшим тренерского цеха Сологуба А.В. и Невертия А.И. — знаком «За спортивные достижения».

Волейбольный турнир спартакиады в Затоке получился интересным. Прошлогодним чемпионам, желтоводцам, не удалось сохранить титул победителей, они только третьи. После нескольких лет неудач победителями стали южноукраинцы, серебряные медали — у энергодарцев. Лучшим игроком турнира признан водитель автохозяйства ЮАЭС — А. Слободяник, лучшим волейбольным арбитром — В. Ульвис.

Призом «За спортивное долголетие и верность спорту» отмечен еще один тренер-ветеран, энергодарец Зубенко А.Н.

В мужском турнире по пляжному волейболу третий год нет равных паре из Чернобыля: Э. Иваненко — П. Поспелов. В Затоке они снова подтвердили звание сильнейшей команды, а Эдуард признан лучшим игроком. Никто не сомневался в победе в женском турнире и энергодарского дуэта: Л. Швец — И. Тотюк, опытные «пляжницы», кандидаты в мастера спорта, прошлогодние чемпионки. Девушки успешно провели игры первого дня, и, казалось, ничто не предвещало «беды». Но во второй день у Ирины неожиданно «подскочило» давление и врач категорично запретил ей выходить на площадку. Замены в пляжном волейболе не предусмотрены правилами и энергодаркам было засчитано два поражения. Желтоводские «пляжницы» становятся первыми, южноукраинки — вторые.

На неудачу «пляжниц» дружная энергодарская сборная ответила двумя командными победами в шахматном и шашечном турнирах. Если для шахматистов Р. Ивануха, Р. Павленкова и Е. Криволаповой — это была очередная, уже двадцать шестая по счету победа в истории спартакиад, то у их земляков шашкистов С. Цатуряна, Н. Фалилеева и Л. Пилиосян, если меня не подводит память, первая. Серебряными призерами в обоих турнирах стали желтоводцы, бронзовыми — южноукраинцы. Были проведены два личных чемпионата, в обоих победителями стали желтоводцы: в шахматном — А. Березка, в шашечном — Н. Пономаренко. Лучшей шахматисткой турнира признана Е. Криволапова, а шашкисткой — С. Савченко (ЮАЭС).

Звание сильнейшего в отсутствие варшан и нетешинцев, в трехраундовом поединке разыграли между собой стритболисты Южно-Украинского и Запорожской АЭС и во всех трех встречах сильнейшими были южане: 20:16, 18:10 и 9:5. Победа их вполне закономерна. Лет пять ребята играют одним составом. М. Костюченко — капитан и ее лидер в игровом квартете. Под стать ему инженеры А. Пономарев и Владимир Селезнев, рабочий Сергей Гладкий. В прошлом году они достойно выступили на Международном турнире, в болгарской Албене. В этот раз зрите-

ли восхитились прицельными дальними бросками А. Пономарева, который и был признан лучшим игроком турнира.

В отсутствие теннисистов Нетешина турнир утратил спортивную остроту, а звание сильнейшего разыграли между собой команды ЮАЭС и ВостГОКа. В первый день победу праздновали желтоводцы, но во второй южанам удалось взять реванш. По количеству очков команды сравнялись, и для определения сильнейшего пришлось считать выигранные и проигранные партии. Здесь минимальное преимущество у теннисистов Южноукраинска — О. Значко и А. Орендарино впервые становятся чемпионами спартакиады. Третий призер — команда Энергодара. Среди коллективов второй группы победитель — дуэт из Чернобыля: О. Олейник и А. Середническая, вторые — энергомашевцы.

Без чего нельзя представить спорт? Без спортсменов, тренеров, соревнований, побед и поражений, наград, медалей и кубков. Церемония награждения в разных соревнованиях проводится примерно по одинаковому сценарию, но всегда трогательна и для участников, и зрителей. Коварному Covid-19 не удалось испортить нынешний спортивный праздник в солнечной и гостеприимной Затоке. Победителей ждали заслуженные награды — одних только командных кубков более сорока, а еще медали, грамоты, призы лучшим спортсменам, судьям, ветеранам. Теплые приветствия от Председателя Атомпрофсоюзу Матова В.А. и руководителя спортивного клуба «Атом України» Гука М.В., крепкие рукопожатия и объятия непримиримых соперников на пьедестале почета, рассмотрение и целование медалей, радость победителей и грусть проигравших.

А без чего нельзя представить спартакиаду в Затоке? Без теплого приема хозяев пансионата «Рута», высокого уровня комфорта и народного ансамбля танца «Бессарабский сувенир» (руководитель — засл. работник культуры Украины И.И. Микулин), который хореографической композицией «Цемоя Україна» и завершил праздник спорта работников атомной отрасли страны.

Николай МЕРКУШЕВ
Фото Сергея КОВАЛЯ

Відсутність інформації про зроблену профспілковою організацією справу — це відсутність самої справи!

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Адреса редакції: вул. Хрещатик, 22, а/с 393 м. Київ, 01001
Газета «Атомник України»

Головний редактор
Людмила Гап'юк
Телефон: (044) 205-74-20
E-mail: atomnik@union.kiev.ua
http://www.atomprofspilka.info

Газета виходить щотижня

Індекс — 21766

За точність викладених фактів відповідальність несе автор

Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій

При передруку посилання на «Атомник України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію
КВ №4480 від 21.08.2000 року

Газета віддрукована
у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»:
04073, м. Київ,
вул. Марка Вовчка, 12/14.
Тираж 5000